Bolševismus:
židovská nelidskost

Der Reichsführer SS
SS-Hauptamt-Schulungsamt

BOLŠEVISMUS – ŽIDOVSKÁ NELIDSKOST

Vydavatel: Der Reichsführer SS, SS-Hauptamt-Schulungsamt

PŘELOŽENO Z PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU ORIGINÁLU „Bolschewismus – Jüdisches Untermenschentum“, 1941

DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/bolshevism-jewish-sub-humanity_202407/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

OBSAH

Předmluva **4**

Kapitola 1: Poměry Ruska až do Říjnové revoluce **5**

Kapitola 2: Žid - věčný parazit a ničitel **9**

Kapitola 3: Židovští pohlaváři a Židé v Sovětském svazu **13**

Kapitola 4: Industrializace! **18**

Kapitola 5: Dělník v Sovětském svazu **23**

Kapitola 6: Cesta ruského rolníka **28**

Kapitola 7: Sovětská rodina **36**

Kapitola 8: Teror a nucené práce **40**

Kapitola 9: Závěrečná pozorování **45**

Předmluva

Tato práce uznává Žida jako skutečného nositele bolševismu. Ve stručném přehledu má ukázat židovské kořeny bolševismu a vylíčit jeho ničivé dopady na celý život ruského člověka.

Teprve když si uvědomíme, o jaké světoborné a lidstvo rozkládající cíle židovský bolševismus usiluje, můžeme změřit nebezpečí, které Sovětský svaz jako viditelný výraz židovského podlidství znamená pro Evropu a svět.

Ilustrace jsou záměrně vynechány, neboť každý esesman a četník pozná z vlastních zkušeností nebo z obrazových zpráv týdeníků a publikací charakter židobolševika a jeho „díla“.

Kapitola 1: Poměry Ruska až do Říjnové revoluce

Ruská směsice národů a ras

V průběhu tisíciletí se v širokých oblastech Ruska vystřídaly nejrůznější národy a rasy. Beztvará a nesourodá masa alpinských lidí slovanského jazyka, neschopná jakéhokoli státního útvaru, dostala svůj první státní řád od Vikingů. Právě odvážní cestovatelé nordické krve vytvořili z center Novgorodu a Kyjeva významné říše. Skoro se zdálo, že obrovský prostor na východě bude organizován a veden Evropou. Nordická krev se však brzy vytratila.

Bouře z východu

Z východu se proti slovanské národnostní směsici postavil svět stepí, asijský kočovný svět. Nebylo to nic produktivního, co by Asie vyslala. Dvousetletá tatarská nadvláda nad Ruskem se zažrala hluboko do slovanské krve a dokonala proměnu alpinského člověka. A tak charakterizuje Rusa Slovan Johann Peisker: *„Nejprve je tu slovanský otrok, který klesl pod úroveň zvířete, pak nordický dobyvatel, ukázněný na těle i na duchu, a nakonec divoký syn stepi, Turkotatar, zvíře. Každý z nás má něco z těchto protichůdných povah. Proto nám chybí vnitřní rovnováha, proto naše nestálost, nerozvážnost.“*

Byzantská říše

Tuto nejednotnost rasového základu překryla rigidní byzantská církev, která zřejmě vše vtáhla do svých osidel. A stejně jako římská církev vznesla nárok na světovládu, tak i ruská církev věřila, že může představit nárok na zlepšení světa.

Slovanská schopnost trpět

Slovanská schopnost trpět, destruktivní roznícení stepního podílu v ruské krvi a pravoslavný smysl pro poslání tvoří základní předpoklad pro pozdější průlom bolševismu v Rusku.

Struktura Ruska se odráží v obrovské sociální nespravedlnosti, která charakterizuje staré Rusko. Před světovou válkou tvořili více než 80 % ruského obyvatelstva rolníci. Ti byli podřízeni řídké feudální vládnoucí třídě, která měla neomezenou moc nad lidmi. Tuto propast se nikdy nepodařilo překonat; vytvářela velké napětí mezi masou lidu a vládnoucí třídou a despotické působení vládnoucí třídy.

Volání směrem na západ

Jistě nechyběly ani pokusy vstřebat evropskou kulturu a obrátit tvář Ruska směrem na Západ. Tyto pokusy však zůstávají jen jednotlivými epizodami. Neevropské rasové prvky byly silnější, takže duchovní evropeizace se nepodařila.

Ale tam, kde se nositelé vládnoucí třídy inspirovali evropským duchem, se opět projevuje psychologická nedisciplinovanost alpinského člověka. Neomezený despotismus se přehoupl k radikálnímu, sociálnímu vědomí viny (Tolstoj); v politickém ohledu se však objevil terorismus, který znal jen destrukci. Výsledkem je terorista, jehož aktivita se shrnuje do hesla: „Vzpoura! Vražda! Střílejte!“

Zdálo se však, že nový život se rozvíjí v jednom velmi důležitém odvětví života v Rusku. Ruský ministr Stolypin (narodil se v Drážďanech!) se snažil vytvořit ruské rolnictvo založené na evropském principu soukromého vlastnictví. Třída rolníků hrdých na to, že vlastní svůj majetek, měla nést budoucí omlazení ruského agrárního státu. Stolypin však neměl čas, aby

jeho plány dozrály. V roce 1912 byl v kyjevském divadle zastřelen Židem.

Výstřely proti sílícímu rolnictvu

Výstřely proti Stolypinovi okamžitě objasňují situaci. Žid zavraždil tvůrce silného rolnictva! S jistým instinktem zasáhl tento vykořeněný, ničivý duch židovstva touto vraždou hradbu, která kladla největší odpor jakékoli revoluci, ale především onomu židovskému nároku na moc. Výstřely namířené proti Stolypinovi ukazují židovského loutkáře, který stojí i za revolučními hnutími předválečného Ruska. Tento atentát na Stolypina však odhaluje ještě více: Žid, který střílel, byl nejen terorista, ale zároveň stál ve službách ruské tajné policie, která měla za úkol chránit cara! To byla vždy „práce“ Židů: Žid se v přestrojení za dobrého občana staví proti revoluci a zároveň ničí vše, co by mohlo revoluci bránit.

I v předválečném Rusku hráli Židé v revolučních hnutích vedoucí roli. V oblasti ekonomiky téměř zcela ovládal obchod se dřevem, vývoz obilí a půjčování peněz ruským statkářům. Mezi rolnickým obyvatelstvem však Žid řádil jako majitel vesnických hospod a obchodník s alkoholem. Carský režim, který někdy tvrdě zasahoval proti židovskému rozvratu, měl být svržen za každou cenu.

Ruská porážka ve světové válce v letech 1914-1918 otevřela brány ničivým silám. Nastala hodina Židů. Říjnovou revolucí v roce 1917 Rusko přestalo existovat. Ani dnes se již o Rusku nemluví. Zcela oprávněně. Rudá vlna roku 1917 vyvrhla všechny prvky destrukce, vykořeněnosti a židovského jedu, které se v Rusku nahromadily. Kromě toho se do něj vlily nové bandy kořisti chtivých Židů ze všech zemí, připravených získat

zde mocenské postavení, z něhož měla vzejít židovská světovláda. Odtud také nový název: SSSR, Svaz socialistických sovětských republik. Tady už nebyl žádný národ, žádné Rusko, tady byly jen sovětské republiky, na které se mělo nabalovat jedno nové sovětské území za druhým, dokud nebylo dosaženo cíle: Světový sovětský svaz.

Kapitola 2: Žid - věčný parazit a ničitel

Velká část buržoazního světa viděla v bolševismu světonázor, který zpočátku bezvýhradně zatracovala. Když se však později ukázalo, že bolševik může vystupovat ve fraku i v zahraničí, mnozí byli ochotni ho přijmout jako ruskou skutečnost. K oklamání světa přispěla i obratná propaganda.

Dílo věčného Žida

Maska je sundána. Za ní, všem viditelný, stojí věčný Žid. Správně se tedy na bolševismus nepohlíží jako na projev moderní doby, je naopak produktem židovského myšlení - je starý jako židovstvo samo. Od Starého zákona po Talmud, od „finančních géniů“ králů a vládců, od velkých světových revolucí a komunistického manifestu Mardochaje-Marxe až po nejnovější „výtvory“ židovské rasy vede linie k jedinému cíli Žida: nastolení židovské světovlády. Mění se pouze metody a maskování, které se přizpůsobují různým dobám a příslušné situaci. Co říká Starý zákon? *„Budeš vládnout nad mnoha lidmi, ale nikdo nesmí vládnout nad tebou“.* A dále: Jahve, židovský bůh, zřejmě ví o pracovitosti svého „vyvoleného národa“, neboť slibuje: *„že mu dá velká a tučná města, která nepostavil, a domy plné zboží, které nenaplnil, a vykopané studny, které nevykopal, a vinice a olivové zahrady, které nevysadil.“*

Teror

Je zcela jasné, že produktivní lidé, kteří to všechno mají vybudovat, dobrovolně neopustí místa své práce a úsilí, aby sem mohl přijít Žid a žít si skvěle. I v takových případech se

Židé řídí příkazy svého hrůzného boha: vraždí, drancují a vypalují vše, co se jim protiví.

Jako parazitický národ se Židé objevují již v temném pravěku. Krádeže, podvody, loupeže a vraždy vůči nežidům a znečišťování krve ostatních lidí jsou dílem „vyvoleného národa“, dílem, které se viditelně opírá o požehnání jejich boha Jahveho. Židé nikdy nic nevybudovali. Jeho dílem byla vždy destrukce.

Do nejbohatších měst přicházel jako překupník a obchodník. Jakmile měl peníze a hospodářský vliv, uměl získat i moc. Rozvracel zevnitř hostitelský národ, dokud nebyl zralý na revoluci, která mu měla přinést moc. *„Revoluce je Jidášova hvězda, která rozsvítila temnotu nad hlavami Izraele a rozsvítí ji ještě více,“* tak soudí židovský historik H. Graetz ve svých „Dějinách Židů“.

Revoluce za jakoukoli cenu

Proto revoluce za každou cenu! V evropských státech měla nejprve umožnit demokracii a z tohoto odrazového můstku pak přejít k bolševické diktatuře. Teprve v takzvané demokracii našel Žid možnost - pod pláštíkem „svobody názoru“ - infikovat hospodářství, kulturu a politiku židovským myšlením.

Zde může pod rouškou nezodpovědného parlamentarismu burcovat lid proti sobě. Ovládnutí tisku mu umožňuje usměrňovat „veřejné mínění“. Jakýkoli pocit povinnosti a vědomí odpovědnosti je označován za směšný. Bičuje nejnižší pudy nejnižších vrstev národa. Podněcuje tužby a agituje touhu mas po destrukci pod záminkou rajského života. Směřuje masy proti rasově hodnotným skupinám národů a ničí veškeré morální cítění.

Když pak lid prostřednictvím sebezničení a občanské války připraví o své vedoucí vrstvy, rozdrtí bezvládné lidové masy nejkrvavějším terorem a nastolí svou židovskou diktaturu.

„Vláda proletariátu!“

Kde je „vláda proletariátu“, kterou Žid Mardochaj tolik prezentoval zrazeným dělníkům celého světa? Dělník pouze změnil pána. Stal se otrokem čistě židovského vykořisťování.

To je velký Marxův zločin: Dělníka vytrhl z jakéhokoli lidového životního základu, degradoval ho na internacionálního proletáře, který prý může ztratit jedině své okovy a získat celý svět. Odňal práci duši a sliboval proletáři zničení mezinárodního kapitálu.

A tak Žid, který se sám ničemu jinému tak nevyhýbá jako poctivé práci, chce dělníky přivést ke krásnějšímu životu. Žid chce vést boj proti mezinárodnímu kapitálu, který leží v židovských rukou a je řízen Židy! Žid proti Židovi! Zde se v rozhodujícím okamžiku opět ukazuje jako velký mistr lži.

Sám mezinárodní kapitalismus je jen jedním z židovských prostředků, jak zničit národní hospodářství, vyburcovat lid k válkám a dosáhnout moci. Jména velkých mezinárodních bankovních domů, jména burzovních makléřů a velkých průmyslových koncernů ukazují své nositele jako příslušníky „vyvoleného národa“. Židovsko-kapitalistický světový tisk pak chválí i své bratry na druhé straně, otrokáře SSSR, jako zakladatele nejmodernějšího státu světa.

Nová fronta pro Judu!

Marx organizoval novou frontu pro Židy jen tehdy, když chtěl z dělnických mas bez vůdců vytvořit jádro vojska, které

mělo ozbrojenou silou připravit Židům cestu k nadvládě. V počínajícím věku strojů hlásá třídní nenávist, jinými slovy sebemrskačství národa, nikoliv proto, aby ulehčil potřebám dělníků, ale spíše proto, aby prezentoval onu propast jako nutnou a nezměnitelnou.

Ta se musela stát pro lid dvojnásob osudnou, když se k existující sociální propasti přidala absence silné, rasově jednotné vedoucí vrstvy. Žid tedy obratně využil nejednotnosti v krvi ruského člověka. Nespoutaný ruský živel a jeho židovští parazité byli tou nejlepší půdou, z níž mohlo vyklíčit bolševické sémě.

Kapitola 3: Židovští pohlaváři a Židé v Sovětském svazu

Kdo však poskytl peníze na bolševickou revoluci v Rusku? Jistě pouze lidé, jejichž zájmům tato revoluce sloužila!

Obchodníci smrti

Nad všemi ostatními vyniká americký Žid Jakob Schiff, který do „finančního generálního štábu“ bolševiků sdružil celý okruh dalších Židů, jako byli Warburg, Guggenheim, Loeb & Co., Kahn, Kuhn atd.

„Jewish Chronicle“, oficiální orgán anglického židovstva, 4. dubna 1919 konstatoval, že je pozoruhodné, že tolik Židů je zároveň bolševiky. Důvodem prý bylo, že ideály bolševismu byly totožné s mnoha nejvyššími ideály Židů.

Žid Cohen to shrnul 12. dubna 1919 v časopise The Communist: *„Můžeme bez nadsázky říci, že ta velká bolševická revoluce byla skutečně uskutečněna jen s pomocí Židů. Právě Židé vedli ruský lid k novému úsvitu internacionály. Jsou to oni, kdo nejen řídili a dodnes řídí záležitosti sovětů, spíše toto vedení bude v budoucnu jistě ležet také v jejich rukou. Rudá pěticípá hvězda, kdysi symbol židovstva a sionismu, je dnes symbolem bolševismu, symbolem, který slibuje vítězství.“*

Židé si v Rusku v roce 1917 skutečně vybojovali velké vítězství. Velký ničitel Lenin, který nechal naplno projevit svůj tatarský podíl krve, byl již tehdy obklopen Židy.

„Stratég“ Trocký

Jeho nejbližším poradcem byl Žid Bronštejn-Trocký, který byl později svržen. Tento Žid se nechvalně proslavil, když

nechal zmasakrovat všechny, kdo se nechtěli podřídit jeho vojenské diktatuře. Považoval se za velkého stratéga a přičítal si potlačení kontrarevoluce vedené generály věrnými carovi. Ale ani nevytvořil plány boje, ani nevyhrál žádnou bitvu díky své osobní statečnosti. Seděl, jak mají Židé ve zvyku, za frontou, nechal bojovat ruské důstojníky, později je postavil ke zdi, a tak chtěl sklízet lacinou slávu.

Ďábel Stalin

Po Leninově smrti se vykonavatelem židovských plánů stal jiný nežid, ale svou podstatou Žid z vlastního rozhodnutí: terorista a zločinec Stalin.

Stručně řečeno, jeho minulost vypadá takto: V roce 1905 přepadl v Tiflisu transport peněz. Výsledek: 700 000 rublů, 34 mrtvých. Vedoucí kavkazských bolševiků, ilegální propagandistická činnost. Od roku 1908 do roku 1917 šestkrát vypovězen na Sibiř, ale pokaždé mohl uprchnout. Ovládá ho bezmezná touha po moci a žije v nemanželském svazku s dcerou Žida Kaganoviče. Svou násilnou kolektivizací nakonec zničí ruské rolnictvo. Pronásledováním a vražděním likviduje všechny své odpůrce a umí se udržet u moci dodnes. Jeho projevy píše Žid Kaganovič.

Když se bojí o sebe, musí téct krev jiných. Jedna vlna vražd následuje druhou. Jeho touha po vraždách vede k bezmeznému strachu o vlastní život. Nechává se hlídat řadou agentů GPU, je to důsledný vzestup z lupiče do čela židobolševického sovětského státu.

A opět - Židé!

Stalinovou pravou rukou je výše zmíněný plnokrevný Žid Kaganovič. Právě on je hybnou silou dosazování Židů na

důležité posty. Do nejvyšších státních funkcí přivedl čtyři své bratry. Ovládá bezohledné vyhlazování všech, kteří se domnívají, že Rusové skutečně patří na vedoucí místa.

Do čela personálního oddělení ústředního výboru však postavil ruskou kreaturu Jeschowa. A Jeschow věrně uvedl do praxe židovskou personální politiku svého šéfa a pána a dosadil do vedoucích funkcí řadu Židů.

Stalinovým nástrojem k udržení moci je GPU. Ta pravděpodobně odhodila svůj původní název „Čeka“, protože se v zahraničí stala až příliš nechvalně proslulou. Založil ji polský sadista Derschinski, který Židy využívá především jako pomocníky a katy; v jejím čele pak stáli Židé Menschinski a Jagoda.

Organizované masové vraždy

Jagoda přišel s nápadem využít vězně z GPU pro výstavbu státu. Když měl být Leningrad napojen na Arktické moře, byly využity statisíce dělníků. Tyto dělníky poskytl Jagoda. Zatýkání následovalo zatýkání a brzy na stavbě kanálu pracovalo 2,5 milionu „politických zločinců“. Během tříleté výstavby zahynuly statisíce nevinných lidí.

Jagoda udělal z GPU stát ve státě; jednoho dne se však stal pro Stalina příliš mocným a musel se vydat cestou, kterou se vydalo tolik jeho nevinných obětí. Jeho nástupcem se stal již zmíněný Jeschow, který postupoval s energií a vášní, kterou by mu jeho předchůdci záviděli. Byl to on, kdo provedl velkou čistku v armádě, jíž padli za oběť důstojníci všech složek.

Ať už se Jeschowovi nástupci ve vedení GPU jmenovali Berija nebo jakkoli jinak, všichni byli Židé nebo Židům podřízení zločinci. Maďarský Žid Bela Kun byl důstojným

členem tohoto židovského podlidstva. Je zodpovědný za zvěrstva v Maďarsku v roce 1919, financoval komunistické zločiny v Mnichově 1919 a osvědčil se Stalinovi jako nechvalně známý masový řezník v Krymu, který v něm našel užitečného pomocníka pro další hanebné činy.

Stejně jako Stalinův nástroj vraždy, GPU, ovládali Židé i všechny ostatní sféry veřejného života v sovětském ráji. V sovětské vládě zasedá čtrnáct Židů. Molotow je ženatý s Židovkou, jejíž rodinné konexe sahají až k newyorským vysokým finančním kruhům. Jako příklady židovských emisarů v zahraničí jsou uváděni Litwinow-Finkelstein a Maiski.

Ekonomiku vládního zboží zcela ovládají Židé. Lidový komisariát zbrojního průmyslu, který vznikl v únoru 1939, je obsazen Židy na všech 52 klíčových pozicích. Ve sféře Lidového komisariátu pro lehký průmysl je 58 Židů řediteli průmyslových závodů, 56 vedoucími oddělení závodů, 32 vedoucími inženýry a 18 předsedy odborů.

Všichni odpovědní funkcionáři za finance jsou Židé, a tak to jde až do všech odvětví bankovnictví v Sovětském svazu.

V sovětském tisku měli vždy hlavní slovo. Šéfem zpravodajského koncernu „Tass“ je přirozeně Žid I. S. Chawison a podle toho jsou také patřičně obsazeny i všechny ostatní vedoucí funkce. „Iswestija“ a „Prawda“, oficiální orgány sovětské vlády a komunistické strany, se hemží Židy. Stejné je to i v ostatním sovětském tisku.

Sovětská věda je v celé své šíři zamořena Židy. Jen v roce 1940 bylo potvrzeno 699 Židů jako vysokoškolských učitelů, 174 jako vědeckých spolupracovníků, 202 jako profesorů. Umění ve všech svých oborech je stejně požidovštělé.

„Vynalezení“ bolševismu

Žid Mardochaj-Marx zplodil marxismus a převedl ho do strohých principů; Židé jeho konstrukce uvedli do praxe v Sovětském svazu a nazývají to bolševismem; Židé přeměnili diktaturu proletariátu v diktaturu Juda, bez níž nelze bolševický systém pochopit.

To, že se Židé občas stávají také obětí probíhajících ukázkových procesů, bylo nesprávně interpretováno jako známka rostoucího prozření. Je to však pouze boj o moc uvnitř samotné židovské kliky a uvnitř bolševického aparátu byrokratů.

Židovská klika kolem Stalina ovládá se svými kohortami 180milionový lid. Ale jak je to s ruským dělníkem, ruským rolníkem, jemuž bolševická revoluce slibovala zářnou budoucnost?

Kapitola 4: Industrializace!

Slogan: Světový požár!

Židobolševická revoluce zvítězila. Země se nacházela v nepředstavitelném stavu dezorganizace. Lenin v Kremlu čekal na světovou revoluci. Naděje na podněcované vzpoury na Západě však zůstávala nenaplněna. Židovským vládcům bylo postupně jasné, že světovlády lze dosáhnout pouze novým světovým vzepětím.

Rusko je agrární stát. V jeho západní části sice již existoval kovoprůmysl, soustředěný na několika místech, ale ve srovnání se zemědělstvím hrál zanedbatelnou roli. To se mělo změnit. Mělo dohnat a předehnat průmysl velkých hospodářských mocností na západě. V centru plánování stál těžký průmysl. Ten měl především vyzbrojit Rudou armádu pro nadcházející válku světové revoluce. Celé hospodářství Sovětského svazu sloužilo pouze tomuto jedinému cíli.

Pětileté plány

Začala uspěchaná industrializace. Byly stanoveny pětileté plány s výrobními cíli. Vznikly průmyslové giganty. Udivenému světu se ve statistikách hlásila rekordní čísla. A jaká byla skutečnost? *„Sedíme tu všichni pohromadě a místo abychom se zabývali skutečně smutnými skutečnými podmínkami v naší ekonomice nebo přijímali opatření k jejich zlepšení, zabýváme se vzájemným lhaním. Nejostudnější na tom je, že všichni víme, že lžou všichni, že tedy všichni víme, že si lžeme navzájem.“* (Albrecht, Zrazený socialismus, str. 189, dále citováno jako Albrecht...)

Tento výrok nepochází od novináře, spíše lidový komisař zemědělství jako člen kontrolní komise objektivně líčí poměry. V letech 1928/1929 získávali stále větší vliv ti násilníci, kteří se v revoluční válce dostali v provinciích k moci. Jako židovští žoldáci nebyli zatíženi seriózní odborností a neuznávali žádnou osobní odpovědnost. Postupně se dostali do ústředních pozic komunistické strany. Byli zastánci všech gigantických plánů. Každý odpor proti těmto nekompetentním lidem byl prohlášen za sabotáž.

Nastalo obrovské rozšiřování plánů. Ve svévolném zmatku se podnikaly průmyslové práce největšího rozsahu, a to ještě dříve, než byla prokázána existence dostatečné surovinové základny. Obrovské množství stavebního materiálu přišlo zbytečně nazmar, protože tyto závody nemohly být dokončeny, protože údajné místní zdroje surovin nikdy neexistovaly.

Nebo byly postaveny gigantické energetické závody v nepřístupných, vzdálených oblastech, jejichž energetická produkce nemohla být po léta využita. Systematická práce byla často nemyslitelná, protože kvalifikovaní pracovníci prostě chyběli. Složité stroje byly nakupovány ve všech zemích světa; když dorazily, byly okamžitě zničeny nekvalifikovanými pracovními silami. *„Nedokončené průmyslové stavby, nesčetné hřbitovy strojů, obrovské hory výrobků, nesčetné stížnosti obyvatelstva na dodané vadné průmyslové výrobky.... To je konečný výsledek, tento hospodářský chaos.“* (Albrecht, strana 198)

Toto byrokratické plánované hospodářství spolu s bolševickými fantaziemi o budoucnosti vytvářelo nepravdivý efekt manipulace. Čísla těchto prací byla rádoby „čísly“. Dnešní nedostatek měl být překlenut možnostmi zítřka.

Skutečně dosažená čísla o výrobě také nic neříkají, protože v číslech jsou zahrnuty všechny vadné výrobky. Ještě v roce 1940 byla cena výroby vadných produktů pro strojírny vyčíslena na více než dvě miliardy rublů.

Není divu, protože heslo, které dusilo jakoukoli odpovědnost, znělo: ekonomické riziko nese stát. Vše patří státu, vše platí stát. Nic není mým majetkem, nikdy nevyvíjím samostatnou hospodářskou činnost. Nutkání plnit plán vedlo k tomu, že ředitel továrny vyráběl nahodile. Zda se výrobky prodají nebo zda se dají využít, ho nezajímalo.

Pro sovětský systém je také typické slepé uctívání techniky. Důležité je jen to, co je velké a masivní, čím se lze chlubit.

A přesto je třeba považovat tento nevyléčitelný chaos zčásti za projev přechodu, zčásti za typický pro průmysl, který nepracuje primárně pro zbrojení. Bohaté přírodní zdroje, nepředstavitelné možnosti, které skýtá obrovský nerozvinutý prostor, a otrocký bič židovských dozorců navzdory všemu umožnily vznik zbrojního průmyslu, který produkuje obrovské množství zbraní všeho druhu. Miliony mrtvých a hladové existence obyvatelstva se nepočítaly.

Celá SSSR

„není nic jiného než obrovská továrna na zbraně na úkor životní úrovně lidí. Továrna na zbraně proti Evropě.“ (Adolf Hitler ve svém velkém projevu 3. října 1941)

Nedostatky všude

Jedním z největších nedostatků sovětské ekonomiky bylo, že zcela postrádala typ pracovitého předáka, který se staral o

všechno. Bolševismus udělal vše pro to, aby vytvořil vykořeněnou masu bez jakýchkoli vazeb. Záměrně se pěstovala atmosféra nedůvěry a podezíravosti, která vše ovládala. V takovém prostředí se však pracovitosti a horlivosti nedaří.

Nakonec měla pomoci cizina. Přišli odborníci. Několik let získávaly zahraniční firmy povolení ke stavbě továren. Brzy se však ukázalo, že zahraniční odborníci selhali, jakmile byli nuceni vystupovat jako jednotlivci proti masové činnosti. *„Jednotné tempo lidské masy v sovětských provozech prostě nedovoluje jednotlivci plavat proti proudu.“* (Albrecht, strana 220)

Velké oběti, které bolševismus od dělníků požadoval, se nikdy nemohly plně dostavit, protože vyhoření tohoto ekonomického systému opět pohlcuje velmi velkou část produktivního pracovního výkonu. Po léta se například v sovětském tisku stěžuje na početně prokázané přetížení kolejí. Toto přetížení je ve velmi podstatné míře způsobeno tzv. křížovými přepravami. Konkrétně proto, že stejné zboží, které se přepravuje z okresu A do okresu B, se zároveň přepravuje z okresu B do okresu A. Podle výpočtů odborníků by se zhruba 50 % přeprav na sovětských kolejích mohlo zcela odpustit. To zahrnuje například přepravu uhlí na vzdálenost přes 1000 až 4000 kilometrů, při níž se více uhlí spálí, než přepraví.

Bolševické hospodářství je hospodářství bez odpovědnosti vůči lidu, bez skutečně tvůrčích sil. Zadání funkcionáře nahrazuje odpovědnost podnikatele. V této ekonomice se plýtvá nekonečným množstvím práce.

Ale navzdory tehdejšímu nepochopitelně špatnému hospodaření, navzdory všem horám vadných výrobků,

navzdory mnoha nesmyslným fasádám, dvě desetiletí vykořisťování bohatých přírodních zdrojů a ždímání obrovských lidských zdrojů vytvořily zbrojní průmysl, který vyrobil mnoho tisíc letadel, desetitisíce tanků a děl, který plní arzenály zbraněmi všeho druhu, od plynového granátu po kulku dum-dum.

Kapitola 5: Dělník v Sovětském svazu

Sovětský svaz se v posledních 10 až 15 letech industrializoval šíleným tempem. Toto tempo však bylo vykoupeno bídou, slzami a smrtí milionů lidí.

Heslo sociálního státu

Dělník má současně vytvářet pro sebe a kromě toho pro celou populaci své „proletářské vlasti“ radostný a šťastný život. Sovětský dělník údajně nezná žádnou potřebu, žádné vykořisťování, neboť vše, co vyrábí, vyrábí „dobrovolně“. Je prý příjemcem veškeré své pracovní produkce. Zisk, který v kapitalistických zemích jde do kapes podnikatelů, v Sovětském svazu prý neexistuje. Údajně se rozpustil ve vyšších a spravedlivějších mzdách a v systému sociálního zabezpečení, který nemá nikde na světě obdoby. To je frazeologie bolševické kamuflážní taktiky.

Probuzení po prvním opojení svobodou bylo strašné. Dokonce i Lenin musel přiznat, *„že diktatura proletariátu přinesla bídu a nouzi, jakou dějiny neznají. Hlad žene lid, ať už utíká kamkoli. Nikdy dělnická třída netrpěla tak jako v prvních letech své diktatury“*. (Lenin. Sebrané spisy, svazek 18, strana 128) Tato poznání však nezlepšila situaci dělníka, který měl v moskevském donucovacím stavu za bolestných útrap uskutečňovat plány židovské kliky v Kremlu.

Židovský podvod

Židovská propaganda mistrně pochopila, jak oklamat masy pracujících. Probouzela v nich představu, že k překonání všech potřeb je zapotřebí pouze dočasné námahy se zřeknutím

se osobních přání. Vytvořila kolem Sovětského svazu bariéru, kterou dělník nemohl překonat. Lhalo se jim a říkalo, že dělník mimo Sovětský svaz je na tom mnohem hůř, že ho čeká osvobození prostřednictvím bolševismu. Byla vštěpována nenávist vůči údajně protidělnickému zahraničnímu světu a z této nenávisti a naděje na lepší časy byl dělník vybičován ke stále většímu úsilí. Nebyl pánem, jak hlásala takzvaná ústava, spíše mu židovstvo diktovalo pracovní podmínky.

„Stachanow“ systém

Dříve se práce se záznamem vykreslovala jako pekelný vynález kapitalistů, který byl vytvořen pouze za účelem vykořisťování dělníka. Poté, co bolševismus upevnil svou moc pomocí brutálního systému teroru, nebral ohled na zájmy dělníků a nelítostně vykořisťoval pracovní sílu. Jedním z takových pobídkových prostředků byl Stachanow systém.

V srpnu 1935 byl jeden do té doby zcela neznámý horník Stachanow, který disponoval mimořádnou fyzickou silou, po důkladné přípravě pomocí drog odvezen do uhelného dolu na základně Donez. Stachanow tehdy, aniž by vykonával jakoukoli vedlejší práci, dosáhl rekordního výkonu, jaký dosud nebyl zaznamenán. Místo průměrného výkonu sedmi tun uhlí dosáhl v tento rekordní den údajně rekordního výkonu 109 tun. Později se fyzicky zhroutil.

Sovětský propagandistický aparát se okamžitě rozjel, vychvaloval tento rekordní úspěch jako velmi významnou událost a požadoval, aby se stal základem práce v hornictví. Byly sníženy mzdy a výrazně zvýšeny pracovní kvóty. Také dělníci brzy rozpoznali podvod a místo očekávaného zvýšení produktivity se plánovaná čísla ani zdaleka nenaplnila. Stejná

bezohlednost se projevuje i v oblasti ochrany práce. Pravděpodobně žádný jiný dělník na světě není nucen pracovat bez jakýchkoli bezpečnostních prvků na strojích nebo v dolech jako dělník v Sovětském svazu. Nehody jsou tedy časté. Jeden francouzský horník líčí podmínky v dole takto: *„Během naší návštěvy, otevřeně to přiznáváme, jsme dostali strach. Stropy šachet jsou děravé a popraskané. Dřevěné konstrukce jsou mimořádně špatné. Podle našeho názoru bylo nebezpečí tak velké, že jsme se neodvážili jít na místo rubání. Mohu vám zaručit, že ve Francii by za takových podmínek nepracoval ani jeden horník.“* (Z knihy Klébera Legaye „Francouzský horník s Rusy“)

Nejsurovější metody využívání

Původně se světu chlubili, že sedmihodinový pracovní den je jedním z největších úspěchů bolševické diktatury. Židé zde však drží otěže pevněji. Dělník musí pracovat 10 až 14 hodin denně, aniž by dostal vyšší mzdu za přesčasy.

Nucená práce

Sovětský dělník plně podléhá zákonu o nucených pracích. Pokud přijde o pracovní místo pro sebemenší prohřešek, nedostane již potravinové lístky a musí opustit své bydliště. Jeho útočištěm se pak stávají „slavné“ azylové domy pro bezdomovce, prosté prkenné chatrče.

Skutečně, malé procento si v rámci Stachanowova systému něco slušného vydělá, ale počet těchto pracovníků je ve srovnání s velkou masou extrémně malý. Podle Stalinových vlastních údajů činila měsíční mzda dělníka v roce 1938 v průměru 287 rublů, což v nejlepším případě odpovídá kupní síle německé mzdy ve výši 60 až 70 říšských marek. Ale i v době

míru byla dostupnost zboží tak malá, že ani tuto malou kupní sílu nebylo možné využít.

Pár obuvi = 200 rublů

Stalin měsíční mzdu rozhodně nepodceňoval. Když však pár kožených bot stojí kolem 200 rublů a oblek horší kvality 400 až 600 rublů, je průměrný dělník jako kupec takového zboží vyřazen. Musí svou potřebu pokrýt ve státních obchodech, které dodávají pouze základní životní potřeby na přídělové lístky a za vysoké ceny, a toto zboží je většinou nejhorší kvality.

Dělník má však odbory jako zástupce svých zájmů; nicméně *„tyto odbory vůbec nejsou v pozici a nepovažují za svůj úkol nějak ulehčit těžkou práci a těžké životní podmínky svých členů. Blaho a problémy dělníka jsou jim zcela lhostejné“*. (Albrecht, strana 69)

Informátoři

Bolševičtí vládci je využívají k plnění výrobních úkolů závodů. Protože všechna místa v odborech jsou obsazena spolehlivými lidmi, kteří jsou především také bedlivě sledováni GPU, nemusí se nikdo obávat, že by se skutečné nálady dělníků dostaly prostřednictvím odborů na veřejnost. Člen odborů má však jedno právo. Na schůzích může bezdůvodně odsuzovat lidi, kteří se mu nějak znelíbili. Není divu, když se za těchto podmínek nikdo neuchází o vedoucí pozici v závodě, když skutečně nastal přímo úprk z vedoucích odpovědných míst, protože každý nadřízený je po takovém udání ztracen, pokud nemá mocné přátele.

Informátoři jsou všude

S těmito odbory úzce spolupracuje také GPU. O každém členu svazu je veden přesný záznam. Pokud má někdo důvod o něčem ze své minulosti mlčet, třeba proto, že byl dříve podnikatelem, knězem nebo funkcionářem, pak se to při nějaké příležitosti provalí a je to zaznamenáno ve spisu. Při velkých čistkách v hospodářství, které se v určitých intervalech opakují, je pak snadné tyto lidi poslat jako nepřátele státu do táborů nucených prací GPU.

Sovětské odbory jsou tedy pomocnými orgány GPU. Pro všechny země světa bolševismus prosazuje stávku, obsazování závodů a terorizování těch, kteří jsou ochotni pracovat, jako zbraně třídního boje proletariátu. Pouze *„o použití těchto prostředků boje na sovětském území se nikdy nesmí uvažovat“*. (Albrecht, strana 79)

Nic ze všech slibů židovských vládců se nesplnilo. Šťastný život vede byrokrat, Žid, na úkor dělníka. Sovětský dělník je nejhůře placený ze všech dělníků světa a musí žít v nejbídnějších podmínkách. Stal se stejně jako rolník otrokem mezinárodního židovstva, které ho zapřáhlo do vozu židovské světové revoluce.

Kapitola 6: Cesta ruského rolníka

Veškeré bohatství této světové říše patří lidu, především půda, vše, co nese nebo drží, stejně jako všechny plody práce: to je to, co stojí v ústavě sovětského státu. Skutečnost však vypadá poněkud jinak. Svým lživým heslem „Všechnu půdu rolníkovi“ Lenin v roce 1917 zažehl rolnické vzpoury na celém venkově. Rolník v Rusku byl ve své naprosté většině vždycky chudý po půdě toužící ubožák. Nyní se jí zmocnil. Státní půda a statky byly zabrány do vlastnictví a rozděleny.

Ožebračené rolnictvo

„Normální“ rolnické zboží mělo být socializace ušetřeno. Co ale bylo „normální rolnické zboží“? Někdo považoval 20 „morgenů“ [12 až 18 akrů] úrodné půdy již za velké hospodářství, jiný však nikoli. Lenin této nejednoznačnosti využil k dosažení svého cíle: podporoval zmatek mezi rolníky. Najednou se na vesnici podle velikosti hospodářství rozlišovalo mezi drobnými nájemci a drobnými rolníky, nevolníky a „kulaky“ [kulak = bývalý velkostatkář zničený kolektivizací], což ponechávalo široké pole pro svévoli.

Mezi rolníky se šířila nenávist a závist. Líní se závistivě dívali na schopné. Každý si bral, co mohl. Došlo ke krvavým bojům. Tak byl zničen pořádek na venkově, aby se získala kontrola nad rolníkem, neboť Lenin neměl v úmyslu vytvořit silného drobného rolníka. Naopak viděl *„ve svrchovanosti drobného rolnického hospodářství největší nebezpečí pro nastávající komunistický ideál“*. Jeho heslo „Všechnu půdu rolníkovi“ mělo pouze udržet rolníky v klidu během bojů proti bílým armádám.

Neboť co by vzešlo z bolševické revoluce v Rusku, kdyby proti bolševismu a jeho židovským pomahačům povstalo silné a svobodné rolnictvo? Proto boj Žida, který byl vždy a ve své podstatě odpůrcem jakéhokoli usedlého bytí, usiloval o zničení rolnictva.

Trocký byl vedle Lenina úhlavním nepřítelem rolníků. Věděl, že bezpečnost zásobování jeho pozdějších armád světové revoluce bude v rukou rolníků, stejně jako tomu bylo v případě vojsk občanské války. Během občanské války rolníci ukryli své koně, dobytek a zásoby obilí v nepřístupných lesích. Kromě toho zůstalo mnoho polí neobdělaných. Země začala pociťovat hlad.

Trockého „Osvobození rolníků“

V roce 1918 vypustil Trocký proti vesnici své ozbrojené bandy. Měly získat obilí a „zajistit pro město“ maso a další potraviny. Tyto metody měly naprostý úspěch. Vypalováním a vražděním se bandy spodiny přehnaly přes celou zemi a oloupily i toho nejchudšího rolnického soudruha o jeho poslední chléb.

A toto je zpráva jednoho ruského rolníka o takovém nuceném odběru: *„Ale pak, jasně si vzpomínám na to červencové ráno, najednou přišel bolševický mor a s ním několik zabijáků. Vtrhli do naší vesnice. Několik bolševiků, bývalých trestanců, okamžitě vytvořilo vesnickou radu a s pomocí židovských darebáků v nejkratší době vyklidili hospodářství a krámy. Nezůstalo nám nic, ani kůň, ani vůl, ani prase, ani jediná slepice; ukradli všechno, dokonce i naše postele a několik málo věcí. Tři urostlí, silní chlapi, kteří se Sovětům při drancování statků postavili na odpor, byli*

bestiálním způsobem zavražděni. „Vaše zboží prodáme ve státním zájmu, peníze za něj dostanete později!“ vyli na nás posměšně. Za své těžce vydělané zboží jsme nedostali ani rubl. Jediné, co nám nechali, bylo trochu obilí, které smělo zůstat na našich polích. Když nastala noc, spali jsme jako žebráci pod jednou střechou, která nám už také nepatřila. Vesnický radní se zdržel jen několik dní. Když z naší vesnice odjela poslední kráva, poslední kůň a poslední vůz, naložený vysokým nákladem nábytku a šatstva, zmizel i on.“

Hlad a hlad!

V této tísni se rolník uchýlil k jedinému prostředku, který mu ještě zbýval: obdělával jen tolik, kolik sám nutně potřeboval. Polní produkce klesala a nakonec na venkově i ve městě zavládl hlad. V letech 1920-1922 zemřelo hlady nejméně pět milionů lidí (podle sovětských údajů). Žid však nepotřeboval obilí jen k obživě, chtěl zbrojit a zbrojit dál, a tak mu obilí mělo přinést devizy.

A tak se sovětský režim rozhodl ke kroku, který byl diametrálně odlišný od jednoho z bolševických učení i dosavadní politiky. V roce 1921 zavedl „novou hospodářskou politiku“. Nyní chtěl Lenin „uspokojit přání rolníků za každou cenu“. Byla zavedena daň z přírodních statků. Co rolníkovi po odvedení této daně zbylo, mohl volně prodat, a produkce obilí nyní opět okamžitě vzrostla.

„Čtyři roky nás nechali na pokoji,“ tak vypráví rolník našim německým vojákům o tomto období, *“v tomto období jsme začali znovu od začátku a nenechali jsme se dostat na dno. Postupně se do naší vesnice vrátila prosperita. Znovu jsme měli koně, slepice, kuchaře, znovu jsme měli nábytek, i když třeba*

jen primitivní, díky němuž se v našich hospodářstvích dalo žít. Ženy se opět smály a my chlapci jsme se opět mohli bavit.“

Stalin

Když se Stalin v roce 1924 dostal k moci, jasně viděl, jaké nebezpečí musí silné rolnictvo představovat pro židovský stát. Často se chlubil, že je Asiat, a tak opět zahájil boj kočovníků proti osadníkům. Stalin si navíc uvědomil, že světové revoluce lze dosáhnout pouze novou světovou válkou. Bylo tedy nutné vybudovat průmysl na výrobu zbraní. Na čí úkor měla tato industrializace proběhnout, když ne na úkor rolníka? Odkud by měla pocházet pracovní síla, když ne z venkova?

Proto „likvidace“ rolníků!

Venkovský „velký kolektiv“ (kolchoz) měl nahradit „zaostalé rolnické malovýrobní hospodářství“. Omezený volný obchod povolený v rámci nové hospodářské politiky byl opět zrušen. Po rozšíření nechvalně proslulé GPU se židovská klika kolem Stalina cítila dostatečně silná, aby potlačila očekávaný odpor proti této vyhlazovací kampani a provedla „socializaci“ rolníků.

Rolník bez práv

Rolník měl nejprve přijít o svá práva. Stalin to udělal prostřednictvím volební reformy. Průmyslový dělník dostal pět hlasů, rolník jeden. Tím byla „početně slabšímu městu zaručena stejná práva jako venkovu“. Ale každý rolník, který zaměstnával více než dva cizí lidi jako dělníky, už nebyl rolníkem, ale „vykořisťovatelem“, kulakem. Ztratil volební právo. Stalin tak rozdrtil politický vliv, který si rolnictvo mohlo vydobýt. Podle názoru sovětských velkostatkářů jsou totiž rolníci *„nejnebezpečnější třídní nepřátelé. Neuškodí, když se*

vyhladí několik desítek milionů rolníků. Než nás rolník, náš smrtelný nepřítel, pohltí, musíme s ním skoncovat navždy. Kolektivizace je naším prostředkem, jak si rolníka podmanit. Neodpočineme si, dokud poslední rolník nepůjde buď do našich sběrných zařízení, nebo nebude navždy zneškodněn.“ (Albrecht, strana 248) Cesta do kolchozu byla cestou rolníka do otroctví!

Ideál: Zemědělský pracovník bez půdy

Zemědělské dělníky bez půdy bylo jistě snadné zapojit do kolektivu. Přicházeli s vyhlídkou na bezstarostný život a bez sebemenší šance o něco přijít. Ale schopný rolník - a ten v předchozích letech dodával přebytky - tam nešel. Opět nechali svá pole neobdělaná a od roku 1929 opět přišel do země hlad. Stalin se tehdy uchýlil k nejtvrdšímu prostředku, k „likvidaci kulaka jako třídy“. Jediné východisko viděl ve vyhlazení kulaků. V roce 1930 poslal na venkov útočné oddíly strany a počet státních statků se zvýšil. Tuto službu útočných vojsk popisuje rolník:

Masové vyhlazování

„Židovští darebáci a funkcionáři znovu vydrancovali naše hospodářství a nenechali nám ani hřebík. Později nás společně vyhnali na náves. Nějaký Žid vyvěsil seznam všech, kteří navštěvovali vyšší školu nebo byli v zahraničí. O několik hodin později výstřely z pistolí odhalily, co bylo provedeno s nevinnými. Sověti byli podezřívaví vůči každému, kdo měl nějakou inteligenci. Po několika dnech hladového cestování jsme byli přesídleni asi 100 kilometrů od naší vesnice. Oblast, kterou jsme měli obdělávat, byla skutečnou pouští. Obydlí, která nám poskytli, byly ubohé hliněné jeskyně. Zpočátku v

těchto ubohých jeskyních nebylo nic, dokonce ani prkno. Díra, ve které žilo 11 lidí, byla pět metrů dlouhá a čtyři metry široká. Tak jsme se stali kolchozníky.“

Tito lidé, kteří trpěli hladem a zimou a byli poníženi do otroctví, zúrodnili zemi. Ani tam, kde byl kolektiv založen na půdě, která kdysi přišla pod rolnickou orbu, se rolníci neměli lépe. Neměli již žádný nárok na úrodu z výnosu půdy. Kromě malého, pár metrů čtverečních vlastního pozemku se zcela stali strávníky státu, který s nimi zacházel, jak se mu zlíbilo, a především jim vždy utáhl hladový opasek, když se mu to zdálo vhodné.

Za svou práci byli rolníci placeni po pracovních dnech, přičemž pracovní den není totéž co odpracovaný den, protože existují pracovní dny, které se do počtu odpracovaných dnů nezapočítávají. Rolník má tedy jen asi 195 pracovních dnů za rok. Ve Slupzerově rajónu je mu zaplaceno za oněch 300 gramů obilí za pracovní den, což je 120 kilogramů za rok. Kromě toho dostává rolník také platbu v měně, která se však počítá různě podle výnosu sklizně, provincie a regionu. Její výpočet se provádí centrálně. Švindlování ze strany vedoucích pracovníků organizace je tedy v plném proudu. Rolník dostává 120 až 150 rublů, tedy částku, která odpovídá kupní síle 12 až 15 říšských marek. To je za celý rok!

Dvojí podvod

Co však dělá vláda? Platí kolchozníkovi za obilí, které mu odebere, 11 rublů za sto kilogramů. Tatáž vláda však prodává témuž rolníkovi chléb za 0,90 až 1,20 rublu za kilogram. Zde se ukazuje dvojí podvod, který je páchán na rolníkovi: v praxi úřední bolševik bere 120 milionům rolníků na venkově výnos

jejich práce bez zaplacení, prodává rolníkovi chléb zpět za nesmírně nadsazenou cenu a zisk jde na velké konto světové revoluce.

To je však jen jedna z cest, po nichž je rolník hnán do bídy. Velké procento rolníků bylo jednoduše prohlášeno za kulaky a posláno do gigantických pracovních táborů v nerozvinutých oblastech Sovětského svazu. Z jedné vesnice jižně od Smolenska bylo jako kulaci deportováno 68 z 200 rolníků, z jiné 54 ze 112 rolníků.

„Deportace“

Rozsah těchto deportací ukazuje spor, který vypukl v roce 1930 mezi místními úřady a ústřední správou dopravy.

Místní úřady obvinily vedení dopravy ze sabotáže, protože nedostaly dostatek vlaků pro deportaci kulaků. Ústřední správa poukazovala na to, že jen v roce 1930 bylo požadováno 18 000 železničních vozů, ale že v plánu se s ničím takovým nepočítalo a že nemohou zaúkolovat veškerý železniční provoz a zrušit všechny jízdní řády!

Jaký však byl úspěch kolektivizace? Do nejúrodnějších oblastí Sovětského svazu přišel přízrak hladomoru. Úroda musela být zajištěna s pomocí Rudé armády. Každý rolník, který si ponechal jen o hrstku obilí více, než bylo povoleno, byl zastřelen.

Jak pomohou traktory a zemědělské stroje, když nebylo dostatek vyškolených pracovníků ani nebylo možné sehnat potřebné náhradní díly. A i kdyby byl dostatek pluhů, osiva, traktorů a vyškolených dělníků, vždy by se ještě našel pasivní odpor vyvlastněných rolníků.

Znovu a znovu šlo o boj o zajištění úrody - Tento boj byl v roce 1934 „veden jako vojenská ofenzíva“. Lid hladověl a kradl, kradl, aby si zachránil život.

Hladomor v letech 1932/1933

V zimě 1932/1933 padlo za oběť velkému hladomoru asi šest milionů lidí. V téže zimě Sovětský svaz vyvezl téměř dva miliony tun obilí! Židé vyváželi, i když to znamenalo, že ještě více rolníků muselo zemřít hlady.

Obilí přineslo valuty, valuty přinesly stroje a určité suroviny pro těžký průmysl, těžký průmysl dodal zbraně pro budoucí globální Sovětský svaz. *„Předpokládejme,“* řekl zástupce amerických komunistů Sklar, *“že dalších šest milionů lidí zemřelo hlady, co to má znamenat? To je jen cena za budování komunismu!“*

Suroviny nebo světová revoluce

Pro Žida jsou rolníci surovinou světové revoluce, nic víc. Protože jako rolníci představovali pro Žida nebezpečí, vyhladil jich miliony. V těch, kteří zůstali, bylo zlomeno jakékoli rolnické cítění. Tak Žid zformoval prázdný model sovětského masového člověka, který nezná nic vlastního, žádnou radost z tvorby, žádnou odpovědnost. Vyhlazením vůdců a inteligence vytvořil Žid masového „člověka“, typ sovětského člověka.

Kapitola 7: Sovětská rodina

Zničení rodiny

Dělníci a rolníci byli vtěsnáni do soukolí sovětské státní mašinérie jako prázdné součástky. Židovská nenávist vůči všemu, co organicky roste, ničí také základní buňku každého zdravého státu, rodinu. Židovský odpor ke všem citům, které člověka duchovně povznášejí a vnitřně svazují, musí ze své podstaty podkopávat rodinný život, má-li bolševický stát přežít. Žid si to jasně uvědomil. „Revoluce je bezmocná, dokud existuje pojem rodiny a rodinných vazeb.“

Proto viděl v manželství pouto duchovního nebo mravního druhu jako buržoazní nebo kapitalistický předsudek, proti němuž ostře bojoval.

Oddělování ženy

Podle Stalinovy ústavy z roku 1936 měla žena stejná práva jako muž ve všech oblastech života. Měla pomáhat naplňovat proletářskou revoluci. To neznamená nic jiného, než že žena byla odevzdána, zneuznána a přizpůsobena mašinérii. Její vlastní vědomí pro pozemské hodnoty bylo pomalu zabito.

Velkým spojencem bolševiků byla ekonomická nouze, malá mzda dělníka. Jen aby žena sotva přežila, musela jít do továrny, a protože měla stejná práva jako muž, mohla vykonávat i těžkou mužskou práci.

„Když přijdete do továrny nebo do traktorového závodu, zajdete do haly, kde se u vysokých pecí zpracovávají strojní součástky, a koho tam uvidíte? Robustní dělníky? - Ne! - Ženy! U vysokých pecí pracují ženy, které jsou zlehka oblečené, s

holýma rukama a nohama. A když jim vyjádříte svůj údiv, pak vám jeden řekne, že to je velké vítězství ženy, že si vydobyla právo vykonávat mužskou práci.“ (Victor Boret, „Le Paradis infernal“)

A jak vypadá domov ženy po vyčerpávajícím porodu? Miliony vyděděných rolníků byly poslány do měst, aby vyvážily nedostatek průmyslových dělníků. Města tomuto přílivu nestačila. Sovětská vláda vůbec nemyslela na to, aby se postarala o bydlení těchto lidí. Skutečně, tu a tam byly postaveny nějaké nové obytné ubikace, ale ty zdaleka nestačily. V nových průmyslových centrech jsou domovem sovětských dělníků bídné barabizny.

Podle sovětských údajů připadají v Moskvě na jednoho obyvatele pouze čtyři metry čtvereční obytné plochy. V ostatních městech jsou podmínky ještě méně příznivé.

Katastrofální životní podmínky

Obrovský nedostatek obytného prostoru má za následek, že často několik rodin sdílí jednu větší místnost. Často musí v jedné místnosti žít a spát tři nebo čtyři rodiny. Španělská stěna, linie tvořená křídou nebo okenní žaluzie pak oddělují jednotlivé obytné prostory. Takové je domácí prostředí sovětské rodiny. Navíc kvůli přesčasům a montáži v závodech, věčnému stání ve frontách na nejjednodušší zboží i v době míru a nedostatečným dopravním podmínkám je volný čas dělníků a dělnic velmi omezený, a tak je domácí život dělnické rodiny zcela podkopán.

Nespoutaný sexuální život

Svými takzvanými zákony o manželství a zákonem o svobodě potratů zasadil Žid sekeru do kořenů rodiny. Muž a žena mohou měnit manželského partnera, kdykoli se jim

zachce. Rozšířila se nebývalá promiskuita. Bezstarostnost se stala frivolním sebezničujícím chováním. Touha se stala bezbřehou, aby si člověk vynahradil vše, co ztratil právě touto svobodou. Věrnost svědomí, odpovědnost a povinnost se staly zastaralými kapitalistickými pojmy.

Když pak porodnost znepokojivě klesla, bolševičtí vládci se skutečně pokusili úpravou zákonů (potraty byly zakázány v roce 1936) zajistit potomstvo pro vojenské a politické účely. Ale základy lidu byly rozervány, život vykořeněn. A tak to také mělo být.

Dětské utrpení

Desítky let podporovaný rozpad rodiny způsobil, že počet opuštěných a potulujících se dětí vzrostl tak alarmujícím způsobem, že se stal nebezpečím pro kraj. Dnes jsou tyto houfy vojáky Sovětského svazu. Ale ani zavedení trestu smrti pro děti starší 12 let proti tomu příliš nepomohlo. Jak ale může stát pokračovat ve výchově dětí, když sám zneužívá děti jako udavače proti svým rodičům! Vítězoslavně prohlásil Bucharin: *„Děti se snaží svýma slabýma ručičkama podkopat rodinu, toto nejkonzervativnější útočiště všech zvráceností starého životního řádu. Utíkají od rodičů, špehují je a udávají a nutí je vstoupit do komunistické strany. Jakou vynalézavost a přesvědčovací dar musí tyto mladé bytosti zmobilizovat, aby toho všeho dosáhly.“*

Stejně tak jsou otráveny duše dětí. Ať už ve škole, která má přesný úkol podrývat vliv rodičů, nebo jinde ve veřejném životě, vše k tomu směřuje: *„Vychovat z dětí společenské funkcionáře, kteří budou pokračovat ve věci Lenina a Stalina a*

kteří dosáhnou vítězství komunismu na celém světě.“ (Vdova Lenina, 1938)

Žena se vedle opuštěného mladíka a vyděděného rolníka stala politováníhodnou obětí bolševického režimu. Žije - bez povinností vůči rodině - zdánlivě svobodně. Přirozené energetické prostředí jejího životního řečiště bylo ochromeno. Již dávno ztratila cit pro radost.

Pistolnice v bolševické armádě je konečným výsledkem tohoto vývoje: deformace a zmar, již neléčitelný stav, kdy je vydána napospas silám ničení a vyhlazování.

Kapitola 8: Teror a nucené práce

Dominantním rysem židovského bolševismu je teror. Lenin si byl plně vědom toho, že zločinný systém bolševismu se může udržet u moci jen tehdy, když své odpůrce vyhladí prostředky nejbrutálnějšího teroru. Požadoval bolševickou instituci, jejímž jediným úkolem mělo být smrtelně zasáhnout třídního nepřítele na jakémkoli místě a v jakémkoli čase, „smrtelně se do něj zakousnout“. „Jistě si nemyslíte, že můžeme vyjít jako vítězové bez nejhrubšího teroru?“ Takto Lenin agitoval vybičovaný dav k vraždění.

V období občanské války v letech 1917 až 1922 bylo vyhlazeno - bolševici říkají „zlikvidováno“ - vše, co stálo nad spodinou burcovaného davu. Neboť, opět podle Lenina, komunistická morálka spočívá ve „vraždění a vyhlazování“ všech odpůrců. Počet zavražděných není rozhodující. Nelze jej ani přibližně odhadnout.

Rozhodující však je, že teror nepřestal ani na jediný den, dokud měla židobolševická klika v Kremlu moc; rozhodující je, že židovský podčlověk i ve 20. století mohl páchat tyto zrůdné zločiny. Rozhodující konečně je, že malá, bezskrupulózní skupina vládců mohla nechat zmasakrovat vůdčí vrstvu celého lidu, aby tento lid zformovala v bez vůle, zvířecí, rozrušenou, uniformní masu, která má i za hranicemi Evropy dobýt pro Žida celý svět.

Když byl v roce 1928 zaveden první pětiletý plán, zemi opět zachvátila obrovská vlna hrůzy. Tentokrát bylo rolnictvo vystaveno zvláštnímu běsnění židovské touhy po vraždění. *„Kulka“*, říká Jagoda, šéf GPU *„je tím nejlepším prostředkem*

boje proti třídnímu nepříteli“. Každý rolník, který vlastnil středně velké nebo dokonce větší hospodářství, byl bez dalšího vyšetřování zlikvidován, to znamená zastřelen.

„Lehké jezdectvo“

Žid Steingart měl tu čest vymyslet zvláštní podlost v organizaci „lehké kavalerie“. Vytvořil skupiny rolnických dětí, které se jako mladí „pionýři socialismu“ nechávají zaměstnat v zemědělství. Mají za úkol hlídat a špehovat rolníky. Jakoukoli krádež na poli, zadržování zásob a jakoukoli protikolektivní poznámku musí tyto děti nahlásit GPU. Za udání jsou děti odměňovány. Ano, Steingart dokonce pořádá mezi dětskými brigádami soutěže o nejvyšší počet udání.

Vládní orgán „Iswestija“ jako první noviny zveřejnil fotografie mládeže, která udala své rodiče za krádež kolektivního majetku a předala je židovským katům. Stejnému teroru je vystaven i dělník, pokud se nenechá využít jako bez vůle vykořisťovaný objekt. Nechvalně proslulé vražedné sklepy GPU, nejhroznější mučení a nucené práce jsou prostředky bolševiků k udržení se u moci.

Žádný občan této země nesmí mít pocit, že by byl nepozorován jiným ani na jedinou hodinu ve dne či v noci. Tento neustálý strach ze špionů a katů GPU ochromuje lidi a znemožňuje jim vzpouru. Každý se tak stává nepřítelem toho druhého. Nejpodlejší udání posouvají informátora kupředu, až ho jednoho dne osud dostihne také.

Nucená práce

Největší otroctví se však odehrává v táborech nucených prací v Sovětském svazu. Výstavba nových zbrojních center a těžba nových ložisek surovin vyžaduje masivní využití dělníků,

kteří jsou většinou přesídlováni do nejodlehlejších a nehostinných oblastí Sovětského svazu. V Kremlu řeší tento obrovský úkol velmi jednoduše a s obvyklou brutalitou. Z těchto oblastí udělají trestanecké tábory. Do táborů byli po milionech posíláni političtí vyhnanci a zločinci. Snášejí mráz až 50 stupňů minus Celsia a tito otroci 20. století musí žít svou bídnou existenci ve stanech.

Funkce získávání otroků

V Moskvě je stanoviště pro získávání otroků, takzvaný „Gulag“, jehož šéfem je zároveň šéf GPU. Aby bylo možné rychle dodat otrocký materiál, který tábory požadovaly, zahájila GPU své zatýkací vlny. Díky jejich prosperujícímu podnikání se tento „Gulag“ rozrostl v přímo ráj podvodníků, kde smečky Židů v něm uhnízděných nejenže vydělávají obrovské částky, ale jsou také morálně oceňováni v sovětské společnosti udělováním zvláštních vyznamenání. „Gulag“ uzavírá smlouvy se státní bankou, z nichž se platí za masové využití dělnického materiálu.

Toto odchytávání lidí se v SSSR děje pod měnícími se hesly. V letech 1923 až 1926 proběhla vládní kampaň „dekulakizace“ (vyhlazení velkých a středních rolníků), v jejímž rámci byly miliony rolníků poslány do pralesů Sibiře a Karélie. Pak následoval boj za „kolektivizaci sovětského hospodářství“ v roce 1926, v jehož rámci byly zatčeny statisíce tzv. škůdců kolektivních hospodářství. Vedly se také kampaně proti průmyslovým škůdcům. Tímto způsobem se totiž získávali kvalifikovaní dělníci a inženýři pro nová zbrojní centra. A tak se odchyt lidí v rudém otrokářském ráji prováděl s měnícími se hesly a stále většími úspěchy.

Utrpení lesních pracovníků

Život těchto nuceně nasazených dělníků ve velkých lesích severního Ruska se však vymyká jakémukoli popisu. Lidé, kteří nikdy neviděli les, kteří přišli z jihoruských stepních oblastí, museli vykonávat práci, kterou by nikdy nezvládl ani vyučený dřevorubec. Jistě, každý vyhnanec měl nárok na určité příděly potravin. Ty však mohly být vydány pouze tehdy, pokud byl splněn požadovaný celkový pracovní výkon celé „kolonie“. A to bylo nemožné. Hlad a vyčerpání, nemoci a smrt byly důsledkem této nedostatečné výživy.

Uprostřed období nejkrutějších mrazů museli tito nešťastníci pracovat v lese bez pořádné obuvi a teplého oblečení. Lékařská péče, léky a obvazy neexistovaly. Tito nuceně nasazení byli záměrně vyhlazováni. O jejich ubytování píše K. Albrecht: *„V řadě nízkých hliněných jeskyní, jejichž střechu tvořily větve a větvičky, byli ubytováni rolníci z celého Ruska se svými rodinami. Přestože se tyto hliněné díry sloužící jako obydlí nacházely uprostřed lesa, takže dřeva na topení bylo dostatek, byly nevytopené. Tito nešťastníci seděli nebo leželi na studené zemi, zcela zlomení hladem a nouzí, starostmi a žalem, a apaticky zírali před sebe. Mnozí z nich už několik dní nejedli ani kousek chleba, nemluvě o tom, že by si dopřáli něco teplého. Třesoucí se zimou, již napůl vyhladovělé děti se s unavenými, truchlivými gesty choulily ke svým matkám a otcům a prosily mě o chléb. Za čtyři válečná léta na frontě jsem jistě viděl mnoho bídy a za dlouhá léta svého sovětského života jsem viděl mnoho žalostného utrpení, ale tato hrůza předčila všechno, co lidský mozek dokáže vymyslet, pokud jde o zlomyslnost, podlost a nesmyslnou krutost.“* (Albrecht, strany 158 a 162)

Sexuální orgie mládeže

Stalin s tím však stále nebyl spokojen. Postaral se o to, aby do lesních pracovních táborů byli posíláni i mladí lidé obou pohlaví ve věku 14 až 18 let. Rok od roku byly do lesů posílány větší počty těchto mladých lidí, aby je vymanil z vlivu rodičů a povolením „co nejvolnějšího sexuálního chování“ je získal pro komunistickou stranu.

K těmto mukám patří také krvavý teror dozorců a velitelů. GPU nařídila odměnu pět rublů za každého uprchlíka přivedeného zpět živého, v případě smrti však mouku v hodnotě 500 rublů. A tak jeden z dozorců, poté co se rozhlédl, zda je sám, zavolal během pracovní přestávky nuceně nasazeného, vtiskl mu do ruky konvici s čajem a nařídil mu, aby šel k 25 metrů vzdálenému potoku a přinesl mu vodu. Nic netušící mladý nuceně nasazený dělník se vydal na cestu, načež strážný popadl pušku a nešťastníka zezadu zastřelil. Podle předpisů byli jako „uprchlíci zastřelení při útěku“ uznáni pouze nuceně nasazení, kteří byli zastřeleni zezadu. (Albrecht, strana 181)

Ať už při stavbě průplavu přes Arktické moře, v lesních oblastech nebo v nových průmyslových centrech: Všude řádili Stalinovi kati a jeho židovští vrazi.

Kapitola 9: Závěrečná pozorování

Bolševismus vládl 24 let. Obětoval miliony lidí Molochu industrializace, obětoval mu i materiální blahobyt celého lidu. To je jen jedna stránka, a to skutečně ta neškodnější, SSSR. Žid vládnoucí v Moskvě dobře věděl, že ani strašlivá bída milionové masy ještě zcela nezajistila jeho vládu. Proto také zničil všechny předpoklady, na nichž mohou lidé stavět: fanaticky vedl boj proti Bohu a podporoval rasový chaos. Není náhodou, že Židovstvo celého světa pomáhalo utajovat události v Rusku.

Všechny ty mírumilovné řeči a odkazy na „zajímavý sociální experiment“ v Rusku měly jen získat čas, než bude možné celý obrovský lid natolik zdeformovat, aby se člověk mohl odvážit využít této mohutné masy k ovládnutí zbytku světa. Vedle této deformace lidu jistě došlo k šlechtění v negativním smyslu: k vývoji nové „vůdčí vrstvy“ ze spodiny intelektuálně nadaného podlidstva židovských ghett a tatarsko-slovanských míšenců.

Dnes poznáváme důsledky této kontaminace u vojáků sovětské armády. Přinejmenším čtrnáctiletí od roku 1917, tedy do dnešních 38 let, jsou všichni aktivní vojáci a záložníci stoprocentně vycvičeni a formováni bolševismem. Z ostatních se udrželi jen ti, kteří byli tisíckrát prověřeni sověty. Ve skutečnosti zcela bolševické ozbrojené síly! A tyto miliony byly všemi prostředky masové psychologie a vymývání mozků, pomocí zaslepenosti a proletarizace a fanatismu bestiálního pudu zformovány a přeměněny ve stroje. Stroje, které byly sestrojeny k útoku, k drcení, k zabíjení, ke slepému vyhlazování. Stroje, které mají daleko k jakékoli lidskosti coby

mrtvé železo a bezcitný mechanismus. Stroje, pro něž smrt znamená pouze neschopnost jednotlivé části, která je rychle nahrazena. Stroje, které se nemohou náhle znovu proměnit v lidi, aby byly rozumné nebo měly soucit s bezbrannými. A tyto stroje mají k dispozici další stroje, letadla, tanky, děla a zbraně všeho druhu. Dvacet let, den za dnem, stál dozorce s bičem, komisař s revolverem, diktátor s katem za rolníky, dělníky a inženýry.

Stavěly se strategické kanály a silnice směrem na západ. Pro radost člověka, pro jeho klid? Za vším, co se v SSSR tvrdošíjně odehrávalo, stála nenávist. Nenávist vyhnanců, židovských vyvrhelů. Slepá, nelítostná, ocelová vlna se měla přehnat přes Německo a Evropu. Triumf materialismu, který si vytkl za cíl získat vládu nad prací, triumf židovské zuřivosti ničení a arogance. Osud tomu chtěl jinak. Německá vojska se neshromáždila ani o okamžik dříve, aby čelila židovsko-bolševické hrozbě.

Říše se již často stala zachráncem Evropy před záplavou zkázy z východu. A více než kdy jindy Německo s důvěrou a vděčností vzhlíží k Vůdci, který zničením věčného židovského nepřítele korunuje své dílo a dává mu trvalou platnost.